Nora ja südamekuusk

Vanaema Inga

Selle raamatu omanik:

_____

Tere tulemast sellesse näiteraamatusse! See on tehtud täpselt samamoodi, nagu tehakse sinu oma – kõrval näidatud fotode ja valikute põhjal – ning see näitab, milline võib välja näha üks muinasjutt Sagalt sinule. Lehitse, loe ja kujuta ette oma last tema enda loo kangelasena.

Märjad lehed ja külm hommik lõhnasid, kui Nora oma väikese seljakoti kinni tõmbas. Seal sees olid joonistusplokk, kolm värvipliiatsit ja õun, millel oli mõlk nagu väike suu. Vanaema Inga hoidis käes punutud korvi. „Täna otsime minu seenepiruka jaoks kukeseeni," ütles ta. „Kui mets tujus on."

Nora kissitas silmi teeäärsete puude poole. „Sul ju on oma salajane seenekoht." Vanaema Inga naeratas nii, et põsed läksid ümaraks. „Olen seal käinud sellest ajast peale, kui olin väike." Nora tõmbas luku päris lõuani. „Siis võtame ühe asja korraga," ütles ta. „Kõigepealt leiame metsa."

Mets algas tee ääres oleva vana kivi tagant. Vanaema Inga sõnul pidi sealt sisse minema kitsas rada. Kuid väikesed kased kasvasid otse selle peal ja sõnajalad olid laotanud oma rohelised suled üle maa.

Vanaema Inga astus mõned sammud vasakule, siis mõned paremale. Ta vaatas samblaga kaetud kändu ja kirtsutas nina. „Ei. See ei näinud niisugune välja, kui ma kuueaastane olin.“ Nora vaatas korvi. See oli tühi, tühi, tühi. „Äkki rada kolis ära?“ küsis ta. Vanaema Inga muigas veidi, aga mitte väga palju. „Rajad kolivad harva. Nad võivad kaduda.“ Nora vaatas puude vahele. Seal sees lebas sammal nagu roheline padi.

Nora ei tahtnud tühja korvi ja ootava pirukavormiga koju tagasi pöörduda. Ta osutas mändidevahelisele samblale. „Sa ütlesid, et kõigepealt minnakse üle sambla. Seda ma mäletan.“

„Seda ma vist ütlesin,“ lausus vanaema Inga. Nora pani saapa ühele lagedale kohale, siis teisegi. Ta astus ringiga mööda väikestest taimedest, mis olid just mullast välja pistnud. „Üks asi korraga,“ ütles ta. „Kõigepealt sammal.“ Vanaema Inga püsis otse tema taga, piisavalt lähedal, et aidata, kui mõni kivi peaks libe olema. „Sina võid olla rajaleidja,“ ütles ta. Nora ajas lõua püsti. See kõlas nagu töö, milleks on vaja väga tähtsaid taskuid.

Pärast sammalt kerkis männi juure juures sipelgapesa, pruun ja ümmargune nagu torkiv padi. Sipelgad sibasid üles ja alla, üles ja alla, okkad ja imepisikesed asjad suus. Nora kummardus lähemale, kuid hoidis käsi selja taga.

„Sipelgapesast mööda,“ ütles ta. „See oligi järgmine asi!“ Vanaema Inga noogutas. „Sina kuulasid mu juttu paremini kui mina ise.“ Nora läks pesast kaarega mööda. „Neil on niigi palju tegemist.“ Teisel pool kostis vaikne vulin, peaaegu nagu sosistaks keegi kastekannus. Nora peatus nii järsku, et vanaema Inga korv kõikus. „Kas kuuled?“

Oja sillerdas veest tumedate kivide vahel. Vaikses lombis keerlesid kollased lehed ringi, ringi, ringi. Vanaema Inga osutas vanale oksale vee kohal. „See oli kunagi minu sild.“

Nora vaatas libedat oksa, siis vanaema Inga poole. „Meil pole silda vaja. Me läheme mööda oja, mitte üle selle.“ Ta järgnes kaldale ja astus üle juure. Vanaema Inga tuli järele, nii lähedal, et nende saapad peaaegu puudutasid teineteist. „Üks asi korraga,“ ütles Nora. „Nüüd oja.“ Aga kui vesi põõsastiku taga käänas, kerkis nende ees mägi. Lähedalt paistis see palju suurem.

„Üles vaatega mäele,“ ütles Nora. Sellest oli vanaema Inga talle kord rääkinud, kui ta köögilaua ääres Nora salvrätikule väikseid seeni joonistas. Nora leidis laia kuiva kalju. Ta pani saapa kindlalt maha, haaras karedast juurest kinni ja ronis.

„Aeglaselt,“ ütles vanaema Inga otse tema taga. Nora tahtis kiirustada, kuid hingas sisse ja liigutas üht kätt korraga. Üleval harjas ta põlvelt männiokkaid. „Üks asi korraga,“ pomises ta. Seal polnud ühtki kukeseent. Ainult kivi, kanarbik ja suur taevas. Korv rippus vanaema Inga kõrval ikka veel tühjana.

Mäelt nägi Nora, kuidas oja puude vahel nagu käänuline pael helkis. Kased olid kollased, kuused peaaegu mustad. Kusagil seal all oli vanaema Inga koht, kuigi see peitis end väga hästi.

„Milline kuusk see oli?“ küsis Nora. Vanaema Inga pani käe silmade kohale ja otsis. „Üks suur kuusk. Aga metsas on päris palju kuuski.“ Nora kükitas maha ja joonistas kruusa sisse: sipelgapesa, oja, mäe. Ta tegi kuuse paljude kiirete kriipsudega, kuid sõrm peatus keset tüve. „Oota,“ ütles ta. „Sa rääkisid selle kuuse kohta veel midagi.“

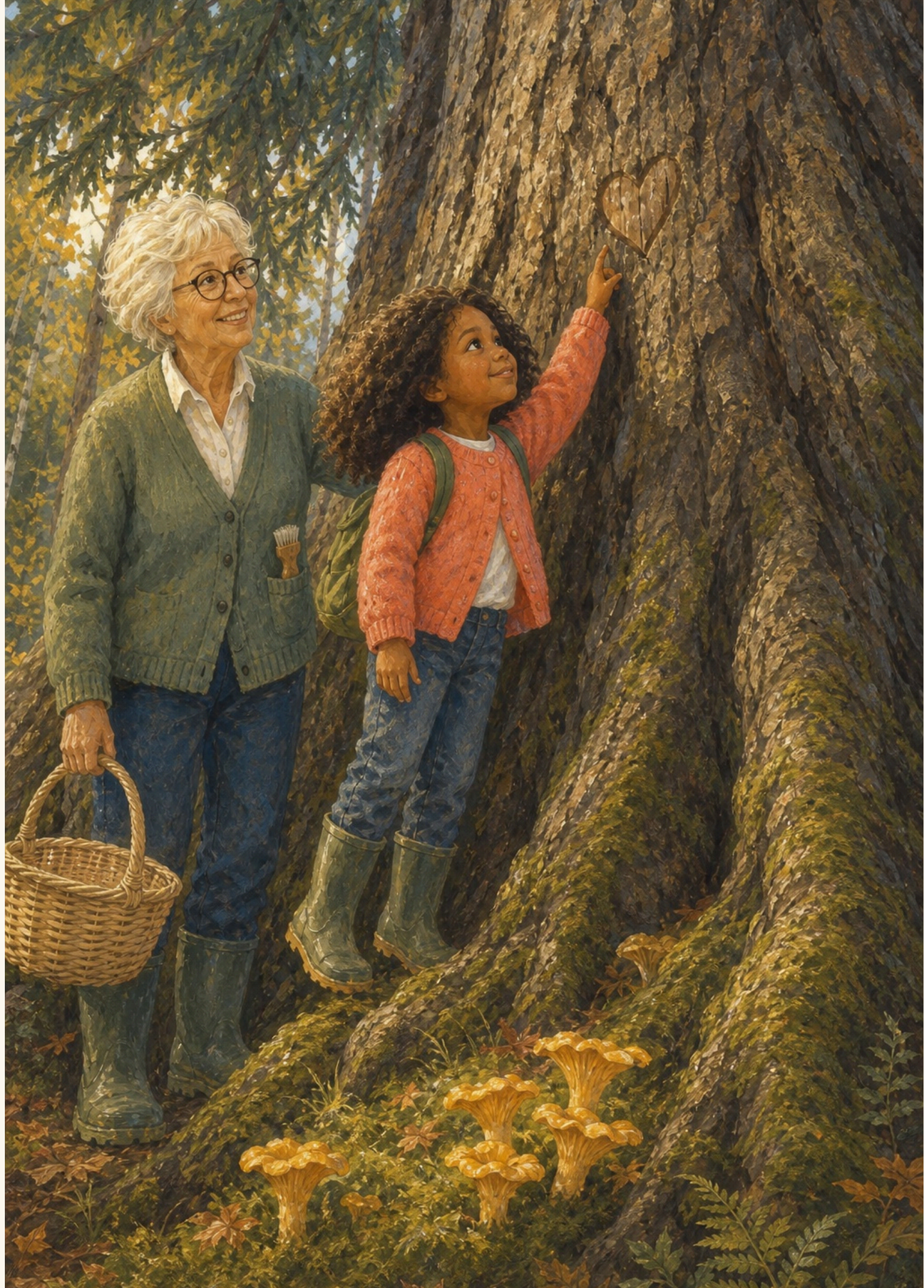

Vanaema Inga vaatas Nora joonistust kruusas. „Ma rääkisin …“ Ta pigistas silmad kissi. Nora joonistas kuusetüve keskele südame.

„Süda!“ ütles ta. „Suure kuuse sisse on lõigatud süda.“ Vanaema Inga pani käe otsaesisele. „Õige jah. Mu vanem vend lõikas selle sinna, kui ta väike oli, ja mina pidasin seda väga ilusaks.“ Nora osutas kuusele, mille lai tume võra teiste seast välja ulatus. „See on kõige suurem.“ Vanaema Inga kissitas puude poole. „See võibki olla.“ Nora tõusis püsti ja pühkis käed puhtaks. „Siis vaatame. Üks asi korraga.“

Mäe jalamil muutus mets tumedamaks ja vaiksemaks. Nora läks ees, kuid ootas vanaema Inga järele juurte ja kivide juures. Suur kuusk seisis seal, juured üle maa nagu jämedad sõrmed.

Nora tegi tüvele ringi peale. Algul nägi ta ainult lõhenenud koort ja vana vaigu klimpi. Siis nägi ta kaht kaarduvat kriipsu ja väikest teravikku. „Süda!“ hüüdis ta. Vanaema Inga tuli lähedale ja hoidis sõrmeotsa märgi kõrval, ilma koort puudutamata. „Seal ta ongi.“ Nora vaatas juurte vahele. Midagi kollast helkis samblas, nagu väikesed päikesekübarad kuuse all.

Kuuse juurte ümber kasvasid kukeseened väikeste kollaste rühmadena. Nora leidis ühe, siis kolm, siis nii palju, et pidi uuesti üle lugema. Vanaema Inga võttis välja oma väikese seenharja. „Võtame ainult neid, mille mõlemad ära tunneme,“ ütles ta, ja Nora näitas iga seent enne, kui see korvi minna tohtis.

„Päris pisikesed jäävad kasvama,“ ütles Nora ja osutas mõnele, kes oli oma kübara vaevu lahti rullinud. Ta valis suuri ilusaid kukeseeni ning vanaema Inga harjas neilt maha okkad ja mulla. Üks asi korraga: vaata, küsi, korja, harja. Peagi oli korvis väike kuldne hunnik. „Kas sellest piruka jaoks piisab?“ küsis Nora.

Vanaema Inga kummardus korvi kohale ja naeratas. „Väga maitsva piruka jaoks.“ Koduteel oli sipelgapesa ikka männi juures ja sipelgad kiirustasid endiselt. Sammal vetru s saabaste all. Oja vulises ja lehed keerlesid ringi, ringi, ringi.

Nora luges vihjeid sõrmedel. „Sammal. Sipelgapesa. Oja. Mägi. Südamekuusk.“ Vanaema Inga vaatas tema poole külgpilguga. „Ja mida me teeme järgmisel aastal, kui sõnajalad on jälle püüdnud tee ära peita?“ Nora surus huuled kokku, nagu oleks see väga raske küsimus. Siis patsutas ta seljakotti, kus oli joonistusplokk. „Me joonistame muidugi.“ Kodus ootasid jahu, munad ja pirukavorm.

Kodus pani vanaema Inga välja jahu, või, munad, juustu ja ümara pirukavormi. Nora pesi käsi nii kaua, et vesi muutus külmaks. Siis surus ta taina mõlema pöidlaga vormi sisse. Kõigepealt jäi serv ühelt poolt õhuke ja teiselt poolt hiiglapaks.

„See näeb välja nagu mägi,“ ütles Nora. „Väga näljane mägi,“ ütles vanaema Inga. Koos silusid nad serva ühtlaseks. Nora puistas kukeseened põhjale, samal ajal kui vanaema Inga munasegu vispeldas. „Üks asi korraga,“ ütles Nora. „Kõigepealt tainas. Siis seened. Siis juust.“ Kui pirukas ahju läks, tõmbus köögiaken jälle uduseks.

Kui pirukas jahtus, avas Nora oma joonistusploki. Sammal sai suureks roheliseks padjaks. Sipelgapesast sai täpiline küngas. Oja sai sinise käänaku, mägi halli tipu ja kuusk nii suureks, et ulatus peaaegu paberilt välja.

„Ära südant unusta,“ ütles vanaema Inga. Nora tegi tüvele punase südame ja juurte juurde väikese kollase täpi. Siis tõmbas ta ojale viimase sinise joone. Köök lõhnas või, juustu ja sügismetsa järele. Vanaema Inga pani välja kaks taldrikut. Nora asetas punase pliiatsi risti üle kaardi. „Järgmisel aastal,“ ütles ta, „võtame ühe asja korraga.“

Nora ja südamekuusk

Nora ja vanaema Inga lähevad sügismetsa otsima kukeseeni vanaema seenepiruka jaoks. Kui salajane rada on kadunud, juhib Nora neid samm-sammult südamega kuuseni, mille all kasvavad kuldsed seened.

et-ee.sagatilldig.se